

GOSPODIN MOJ I BOG MOJ!

2. vazmena nedjelja, C

Po kojim je to načelima Isus birao svoje apostole? Ne može se lako na to odgovoriti. Znamo da baš nisu bili besprijeekorni. Petar je bio spontan i silovit, brz na riječima, ali u isto vrijeme kolebljiv i nestalan. Ivan i Jakov su bili častohlepni, Matej kao bivši carinik nije baš imao čistu prošlost. Pavao je bio netolerantan i nasilan. A današnji Toma? Sumnjičav i tvrd. Podsjetimo se, nadalje, da su oni išli za Isusom maštajući o ovozemnom kraljevstvu i o posebnim mjestima koja ih u njem čekaju. Po čemu su oni ipak bili posebni? Rekao bih da nam odgovor može dati upravo današnja zgodna s Tomom.

Evo. Toma nije htio ni mogao povjerovati da je Isus uskrsnuo. Za njega je to bilo isuviše lijepo da bi bilo istinito. Život se s njim nije šalio. Tvrdo je bilo živjeti. Imao je on kao čovjek svojih razočarenja, možda doživio da ga je prijatelj iznevjerio. *Koga je jednom vatra opekla, i na hladno puše.* I evo, ovoga puta Toma opet krivo računa. Nije povjerovao svjedočenju svojih drugova da je Isus stvarno uskrsnuo. I onda - o sramote! - pred svima mu Isus - kao slavodobitno - veli: „Hajde, dotakni! Hajde, uvjeri se! I ne budi nevjeran, nego vjeran!“ Što bi prosječan čovjek učinio? Vjerojatno bi rekao kako on nije baš tako mislio, kako je on zapravo u sebi i bio uvjeren da je Isus uskrsnuo. Ili bi možda bio rekao da ga je uvrijedilo to što se ono prvi puta bio ukazao svima osim njemu. Možda bi optužio svoje sudrugove da su tužibabe, da su krivo izvijestili Isusa... Ali ne. Kakav god da je bio, Toma nije htio biti neiskren. Priznaje da je pogriješio što nije povjerovao. Pada na koljena i govori: „Gospodin moj i Bog moj!“ Točno je da je lako tako povjerovati, upravo kako mu to spočitava i Isus, ali je Tomina veličina u tome što je ponizno priznao. Pred svima. I „nije mu kruna pala s glave“.

Dragi moji, samo to može biti veličina čovjekova. Naime, sve ono lijepo i plemenito u čovjeku čisti je Božji dar. Međutim poniznošću i skrušenošću, pokajanjem i obraćenjem najviše „osvajamo“ Boga. I gle, u tome svjetlu pronalazimo odgovor na pitanje koje smo bili postavili na početku. Eto u čemu su apostoli bili posebni: priznavali su svoje grijeh. Petar se ono bio rasplakao kad ga je Gospodin do tri puta pitao „Ljubiš li me?“ Pavao je priznao kako nije dostojan biti apostolom, jer je progonio Crkvu Božju. Ivanov brat Jakov koji je toliko hlepio za prvim mjestom, prvi je položio svoj vrat za Krista. Ivan je ponizno prihvatio Petrovo prvenstvo (upravo on detaljno opisuje događaj kad je Petar to prvenstvo dobio). U tome je veličina svih velikana. Priznaju svoj grijeh, zadobivaju Božje oprostjenje i uz Božju milost napreduju.

A mi? Odmah nam na pamet padaju naši dragi političari (i ne samo naši!) koji puno toga znaju, ali ne znaju priznati svoje pogreške. Naravno, ni mi, „obični“ ljudi, u tome se baš ne razlikujemo od njih. I ostajemo u svojim glupostima i u svojim grijesima. A bilo bi tako jednostavno priznati Bogu svoja kriva djelovanja i kriva stajališta, zadobiti oprostjenje i uz Božju milost napredovati. „*O kad bi ti u ovaj dan spoznao što je za tvoj mir,*“ rekao bi Isus (Lk 19,42). Doista, kad bismo samo priznali svoje slabosti, pokorili se Bogu i dopustili njegovoj milosti da u nama i po nama djeluje! Naučimo nešto od tih velikana i već ćemo se sada radovati zajedno s njima. ne možemo Bogu ništa dati a da nam on ne bi stostruko uzvratio.

Zvonko Pažin